

ΕΣΥ ΚΙ ΕΓΩ ΜΑΖΙ

Άνθρωπε εαυτέ μου,
εσύ είσαι εγώ και εγώ εσύ.
Στο μονοπάτι με τις μαργαρίτες
μύρισα την ευωδιά της εικόνας σου
κι' ένιωσα την ανάσα σου να ρουφά
από μέσα μου την πορεία μου προς εσέ.
Σε συνάντησα στην πολύβουη ερημία
της ψυχής μου, αγώι να κουβαλάς όνειρα.
Σε απάντησα στις μεγάλες πορείες
των χειλιών μας προς το άπειρο.
Σε βρήκα, σαν δυο χελιδόνια
φώλιασαν στον ουρανό της καρδιάς μας.
Η ψυχή μου εσύ, ο κραδασμός σου εγώ.
Η ματιά σου, ματιά μου· λάμψη από χιλιάδες
ανεξάντλητους πόθους για ανέβασμα,
για τη λευτεριά του σήμερα, για του αύριου
το ξεγένημα· στη σπίθα ενός «σ' αγαπώ».
Τί καλά σα με ταξιδεύεις καβάλα στο φως,
στη σέλα μιας ήλιου αχτίδας,
ν' αγναντεύω στα βάθη της ψυχής μου.
Αγνάντιο, τότε γίνεται η καρδιά μου,
στα πέρατα της αγάπης.

ΗΛΙΟΣ – ΦΩΣ – ΑΓΑΠΗ!

Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

Σα μια ηλιοκαμένη αχτίδα ζωής
στο πρωινό ξύπνημα του έρωτα.

Σ' αγαπώ σα δυο στάλες ζωής:
την πρώτη μου και την τελευταία.

Σ' αγαπώ όπως εμέ, άνθρωπε εαυτέ μου!

«Το εμόν» και «το σον»

στην αιώνια ζωή δεν έχει νόημα.

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ, ΕΙΜΑΣΤ' ΕΜΕΙΣ!

Ας σταλάξουμε την καρδιά μας δάκρυ παρηγοριάς
και δύναμη συμπόνιας πάνω στον πόνο.

Στάλες φωτιάς, στάλες καρδιάς, στάλες αγάπης,
στάλα τη στάλα, ορμητικός να γίνει ποταμός
να ποτιστεί η άνοιξη κι Ανάσταση να γίνει.

Στους χαλεπούς καιρούς, τα χέρια ας δώσουμε
να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο.

Τώρα η πατρίδα... οι πατρίδες... κινδυνεύουν ...

Ν' αφανιστούν μες στην ομίχλη του βορρά,
ναι, να χαθούν.

Ας δώσουμε τα χέρια να ορθωθούμε μαζί.

Όλοι μαζί στον Όλυμπο τι αλλιώς,

ο Ζάλογγος μας πρέπει

κι ας χαθούμε μ' αξιοπρέπεια.

Αλλά εσύ κι εγώ μαζί, θα νικήσουμε.

Γιατί εσύ κι εγώ είμαστ' εμείς.

Γιατί τ' όνειρο της νιότης πού 'σβησε

στην άμμο της πορείας μας,

τόπιε η αγάπη δάκρυ εξιλέωσης για μας.

Γιατί εσύ κι εγώ είμαστε Άνθρωποι...

Ακόμα. Εσύ κι εγώ, ναι, είμαστε εμείς!

Όσο υπάρχουν άνθρωποι... Εσύ κι εγώ μαζί...

Όσο υπάρχουν άνθρωποι, ναι, το φως θα νικά.

ΑΝΘΡΩΠΕ ΕΑΥΤΕ ΜΟΥ,

ΕΣΥ ΚΙ ΕΓΩ ΜΑΖΙ, ΝΑΙ, ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

(απόσπασμα από το «ΑΝΘΡΩΠΕ ΕΑΥΤΕ ΜΟΥ»,

Ιωάννης Παναγάκος, 2009, μη εκδοθέν).